

AMBRÓZY BÁRÓ ESETEI III.

Ármány és kézfogó

*finep
selection*

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

B Ö S Z Ö R M É N Y I G Y U L A

AMBRÓZY BÁRÓ ESETEI III.

Ármány és kézfogó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

1

Leányrablás

Tabán, 1900. október 19.

A Horgony utca 58. számú ház konyhakövének csapódó bádogdézsa éppúgy kondult, miként a ködös temetőben, mohás sírkövek között jajongó lélekharang.

– Vigyázz már, te dilini! – csattant fel Csurár Fecska, rápirítva a kis Mück Mária. – Nem akarjuk tán az egész Tabánt összekolompolni, he?!

Miután a cigány lány fél éjjel az orrát jegelte, és ennek hála a duzzanat lejjebb ment, már a szavakat is a maguk kekségében tudta kiejteni. Könnyen lehet, hogy épp ez hozta vissza csípős kedvét, vagy tán a sok vitától – amit csak az imént fejeztek be – lett paprikás a hangulata, ki tudja, ám annyi biztos, hogy Mária sem hagyta magát.

– Ha bántsa a füledet, hát tapasszad be sárral! – mordult Fecskára. – A munkának hangja van, ezt mindenki tudhasa, aki...

– Ne káráljatok, lányok! – szólalt meg mögöttük Blau Anna, aki épp ekkor toppant be a konyhába. – Elég a civakodásból.

Mária a dézsa mellől, guggoltából pillantott fel a szép sváb lányra, miközben Csurár Fecska a spór melletti sámlin ücsörögve tette ugyanezt. Volt is mit nézniük. Anna két szem alatt sötét karikák ültek, bőre sápadtabb volt a téli hold-sugárnál, ajkai fakón simultak egymásra, a haja pedig még a cigány lányénál is ziláltabbnak tűnt, ami nagy szó.

Hajnali hat óra felé járt az idő. Odakinn dermesztően hideg, mindent eláztató, állhatatos eső hullott a Tabán apró házaira. A lányok szemernyit sem aludtak azóta, hogy a rendőrök előző nap a házba rontottak és terhelő bizonyítékok után kutatva mindent feltúrtak. Miután az idegen férfiak távoztak, előbb a rendrakás volt soron, amiben Fecska sehogyan sem akart segédkezni, mondván:

– Én úgyis elmék innét. Engemet vár a Pitykó. Csak előbb adjátok ki a részemet!

Anna, Mári és Cili ekkor még nem vitatkoztak vele, csak egymásra néztek, és beharapták az ajkukat. A Hül-kincs, mely az ágytámla titkos rekeszében lapult, egyetlen szempillantásnyi nyugalmat sem engedett nekik. Minden gondolatuk a pénz és az ékszerek körül forgott, ám ahányan voltak, annyiféle érzelem éledt bennük.

Miután az egykori Hül-ház többé-kevésbé a régi arcát mutatta – leszámítva a rendőrök által összetört és persze ki nem fizetett holmikat, amiket Mária a szemétre hordott, no meg magukat Hüléket, akik azóta már bizonyára a Gye-hennán pörkölődtek –, Kardos Cecília okleveles ápolónő a konyhába hívta társnőit.

– Mi legyen hát? – tette fel a kérdést, mely irtóztató, sötét fellegként lebegett a fejük felett. – Úgy tetszik, immár valóban szabadok vagyunk. Rabtartóink halottak, és a rendőrség sem talált rajtunk fogást. Legalábbis egyelőre.

– Egyelőre?! – rémült meg Mária olyannyira, hogy még kiugró kapafogai is összekoccantak. – Tán visszagyönnnek még? Mer’ ha velem újra ordítózni kezd az a bűdös szájú Detrich detektív, hát én menten kivallok mindent, oszt akkor szer’usz világ!

– Alig hinném, hogy a nyomozók bármelyike be merné tenni ide a lábát, hiszen maga a főkapitány zavarta őket másfelé – ölelte magához Cili a remegő kis mindenest, majd a két másik lányra nézett. – Az óvatosság azonban sosem árt. A tabáni csirkefogók, Jenő úrfi egykori cimborái mindent tudnak a mi viselt dolgainkról, és ha az egyiküket lefűlelik, a gazember könnyen dönthet úgy, hogy rólunk fecsegve

csökkenti saját bűne súlyát. Épp ezért azt mondom, jobb volna mihamarább...

Csurár Fecska, aki percek óta előre-hátra billegtetta a sámlit, amit immár egészen elorzott Márikától, nem bírta tovább türtőztetni magát.

– *Sako peskero charo dikhel!*¹ – kiáltotta népe szikraként pattogó nyelvén, s hozzá mindkét karjával a levegőt kaszálta. – Engemet vár a Pitykó. Azt mondom, ti se maradjatok ebben az átokverte házban, ahun még a levegő is vértől szaglik. Osztozzunk sebest, aztán nyúlcipó!

Egyikük sem mert a sötét folyosó felé pillantani, melynek végén látni nem, csak sejteni lehetett Hülné szobájának csukott ajtaját.

– Közösen kell döntenünk – szólt Cili csendesen, ám annál határozottabban, és hogy jelezze, valóban mindenki önmagáért felelős, Márikát is eltolta magától. – Ugye, tudjátok, hogy az ágytámlában lévő vagyonnak minden bankójához és ékkövéhez vér, szenvedés, gyalázat és kín tapad?

– Jól beszélsz, tesvérem – helyeselt Fecska nagy hangon, majd apró öklével a mellkasát kezdte verni, hogy csak úgy döngött. – Az én vérem, az Anna szenvedése, meg a Mári és a te kínod tapad arra a szajréra!

– Én nem így... – próbált helyesbíteni Kardos Cili, ám túl későn. A lányok egyszerre kezdtek beszélni, egymás szájából tépve ki a szót, és csak azt hallották meg, ami a saját véleményükkel egyezett. Csurár Fecska a lehető leghamarabb távozni akart a Hülné-házból, faképnél hagyva múltját, és ha a teljes szabaduláshoz ez kell, akkor a társnőit is. Blau Anna semmi rosszat nem látott abban, ha igazságosan szétosztják a rablott holmit, ám ő szívesen maradt volna a Horgony utcában, amit – a borzalmas emlékek ellenére – még mindig az otthonának tekintett.

– Mink tabániak vagyunk! – helyeselt Mück Mári, buzgó bólogatással kísérve szavait. – Drága szüléim is itten nőttek

¹ Mindenki törődjön a maga dolgával! (Szó szerinti fordításban: Mindenki a maga táját nézze!) (cigány)

fel, szenvedtek és haltak meg, hát én se tehetek másként. Odakünn, abban a förtelmes nagyvárosban úgy elvesznék, mint kacsatoll a kanálisban.

– Lányok, értsétek már meg – sóhajtott sajtó fejjel Cili –, hogy amint költeni kezditek a pénzt, a rendőrök nyomban megkérdik majd, honnan a hirtelen gazdagság.

– Nem lesz költés, *raklyi*² – legyintett Csurár Fecska, majd ujjával a saját homlokát kezdte böködni. – Van itten *godyi*³, ne féjjél te egy minutát se. Veszek a Pitykónak zsinóros lajbit, vérveres selyeminget, ezüsttel hímzett mellényt, meg egy ollan hegedút, aminek hangjára még a jó Isten is lemereng a mennyből, oszt jó'ccakát, a többi lóvé megy a párnacihába.

– Ennyi épp elég, hogy Detrich gyanút fogjon – Cili már-már könnyörgő arccal, kétségbeesett igyekezettel érvelt, ám úgy tűnt, a falnak beszél. A hirtelen kitárulkozó, szabadságot és tán némi megérdemelt boldogságot ígérő jövő egészen megvadította a lányokat. Habár Anna még nem tudta biztosan, hogy marad-e a Hül-házban, vagy inkább messze szalad a Tabántól oda, ahol senki nem ismeri, Márika pedig csak arról merengett, micsodás rézedényeket fog venni a régi, kopott konyhai miskulanciák helyett, a legfontosabb kérdés azért eldöntetett: a bűnös kincset szét kell osztani.

Jócskán elmúlt éjfél, mikor az apró ablakokra sötét vásznat feszítettek, kizárva az udvari budira bóklászó szomszédok kíváncsi tekintetét, majd lerámolták az asztalt, és az ágytámla rekeszéből mindent sorra rápakoltak. Az újságpapirosba csomagolt, kötegekben álló bankók és zacskókban csörgő-zörgő érmék számlálását Cilire bízták, pedig neki ehhez cseppet sem fűlött a foga.

– Rossz ösvény ez, lányok – sóhajtotta. – Neked kéne a legjobban tudnod, Fecska, hogy a véres pénzhez tapadó átok az ártatlant is megrontja.

² nem cigány lány (cigány)

³ agy (ész), gógyi (cigány)

– Nem vagy tán babonás, tesvérkém? – kacagott a cigány lány, úgy vetve hátra a fejét, hogy rengeteg kócos haja szélfúttá lósörényként lebbent. – Percig se félj, az átkot majd én leolvasom a pénzről! Na, lássuk hát, kinek mennyi az annyi?!

Kardos Cecília okleveles ápolónőt megrémítette a mohóság, amit a vad Fecska, a szép Anna, sőt még az ártatlan Mária szemében is fellobbanni látott. Tenni azonban mást nem tehetett, mint hogy fürge ujjakkal szétporciózta a hosszú évek során, számos büntett útján egybegyűjtött Hül-vagyont, méghozzá – mert a leányok ehhez ragaszkodtak – négy egyenlő részre. Mikor elkészült, Fecska nyomban a már korábban előkészített kendőjébe söpörte a maga részét, Anna remegő ujjakkal matatott saját bankói között, míg Mück Mária csak nézte és nézte a papír- és fémkoronásokból emelt tornyocskákat. Végül a sváb lány három kartondobozt hozott elő, és tollszárat ragadva az elsőre a saját, a másodikra pedig a kis mindenes nevét írta rá szép, szálkás betűkkel. A pénz és az ékszerek – amiket Cili csak úgy darabra, méretre, azaz taláalomra osztott szét, hisz nem értett a nemesfémek és ékkövek becsléséhez – mind új fészekre letek.

Anna épp a harmadik doboz után nyúlt, tintába mártva a rozsdás tollhegyet, mikor Hangay Emma – mert az imént még pénzt osztó leány hirtelen megint annak érezte magát – így szólt:

– Nem!

Három szempár rebbent rá. Fecska gyorsan dagadó haggal, Anna értetlenül, Mária megszeppenve várta a folytatást. Emma lassan felállt, két tenyerét a saját kincshalma mellé, az asztalra támasztotta, és lehajtva fejét, csukott szemmel kezdett beszélni.

– Tudom, ezért tán meg is gyűlöltök engem, de én ezt a pénzt akkor sem teszem el. Mi több, érinteni sem fogom. Hülék csaltak, loptak, gyilkoltak érte. Ahányszor költenék belőle, azok sikolyát, zokogását, jajszavát hallanám, akiktől elvették ezeket a bankókat és ékszereket. Épp ezért én – mélyet sóhajtott és a társnőire nézett – maradok az, aki voltam:

Kardos Cecília okleveles ápolónő Pozsonyból, akinek semmije nincs a magán hordott ruhán kívül.

– Na, abba aztán bele is fagy a hátsód, raklyi – rántotta meg gömbölyű vállát Fecska, ám hiába volt könnyed a hangja, fekete szemében dühös szikrák cikkantak. – Ha aztat hiszed, hogy ettől jobb vagy nálunk, hát légy vele boldog. Én viszont mától *élni* akarok, ahogy Anna meg Mári is. Igaz-e, tesvérkéim?

– Megérdemeljük – ölelte magához a saját dobozát a szép sváb leány, arcán sértett büszkeséggel. – Szenvedtünk érte eleget.

– Én nem... – kapott a szón Cili (újra elveszítve a régi Hangay Emmából derengő magabiztosságot), ám ekkor Mária kicsiny, mosogatólétől durvára mart tenyere simult kérlelőn a kezére, mire elhallgatott.

A pénzt, ami neki járt volna, Anna a harmadik dobozba rakta, és bár nevet nem írt rá, úgy tette félre, mint aki csak kicsinység halogatja a dolgot. Ezután a mérgek, fegyverek és Hülzné könyvének sorsa felől kellett dönteniük. A vita itt is elhúzódott, mert bár a gyilkos holmikra egyikük sem tartott igényt, azt sehogy nem tudták kitalálni, miként szabaduljanak meg tőlük.

– Az utcára kivinni semmit nem szabad – mondta Cili.
– Detrich emberei, de legalábbis a besúgói biztos figyelnek minket, és ha megtalálnák nálunk a pisztolyokat...

Folytatnia sem kellett, mindhárom lány egyetértően bólintott. A pénzt és ékszereket, amiket Csurár Fecska magával akart vinni, könnyű a szoknya alá rejteni, ám a súlyos fegyverekkel meg a soktucatnyi mérges üvegcsével odakinn grasszálni egyikük sem mert volna.

Végül Mária lett az, aki – bár akaratlanul – a megoldást szállította. Hajnal öt óra felé járt, mikor a kislány fészkelődni kezdett, addig-addig mocoogva, míg Anna rá nem szólt.

– Tán pondró bújt beléd, *cselcsikém*⁴?

– Szükségre kell mennem – vallotta be Mária.

⁴ cselédecském – itt kedveskedő megszólítás

– Nosza, ott a szobád, benne az ágyad, alatta meg a *Töpfchen*⁵ – intett a folyosó felé Fecska.

– Nagyobb vállalkozás lesz ez annál – szorította tenyerét a hasára Mück Mári. – Állott lehetett a tejsodó, amit a kálácshoz ettem.

– Na, akkor futás az udvari pottyantósba, mert oda való, amitől végleg válni kell – nevetett Anna, majd hirtelen elkerekedett a szeme. Szólnia sem volt muszáj, a többiek is rögvést értették, mi jutott az eszébe. A vén bódé feneketlen pöcegödre hamarost három revolverrel, néhány törrel és borotvakéssel, valamint annyi méreggel telt üvegcsével lett gazdagabb, amennyi egy jól menő patikárius boltjában is gyanús készlet lett volna.

– No és a könyv? – kérdezte Blau Anna, miután ismét mind a konyhaasztal körül ültek. – Arról volt szó, hogy tűzre vetjük.

– Úgy is lesz – állt fel a helyéről Cili. – Mária, tedd a bádogdézsát középre. Abban gyújtunk alá.

– Miért nem tépjük lapokra és gyűrjük be a spórba? – hökkent meg Fecska.

– Jobb, ha megadjuk a módját – szólta vissza a folyosóról Cili, aki Hülné feljegyzése miatt indult. – Gondoljatok azokra, akiknek haláláról a könyv nélkül már sosem derülhet ki az igazság! Legalább így, ezzel az aprócska máglyával adjuk meg nekik a végtisztességet!

Az öreg, zsíros lapok először sehogy sem akartak lángra lobbanni. Sarkuk ugyan megperzselődött, a konyhát keserű füst töltötte be, ám a tűz minduntalan kihunyott. Cili végül kénytelen volt kevéske petróleumot önteni a könyvre, ám amint a lángok felcsaptak, már ugrott is az ablakhoz, hogy friss levegőt engedjen be.

Eljött a pirkadat, fény azonban alig derengett, mivel a vén város fölött továbbra is sötét esőfelhők ontották hideg könynyeiket. Hülné és fiának bűnei, már ami azok feljegyzéseit illeti, lassan szürke hamuvá, fekete pernyévé omlottak.

⁵ bili (német)

Időközben Anna az asztalra borulva elaludt, Fecska a spórának dőlve merengett, Cili pedig összeszedte, és egyelőre – mivel jobb nem jutott eszébe – az ágytámla rekeszébe rejtette a dobozokba porciózott, immár névre szóló kincseket. Épp visszatért Hülné elárvult szobájából, mikor Mária hárszkendőt terített magára, és miután meggyőződött róla, hogy a bádogdézsa már kellőképp kihűlt, nekigyürkőzött a cipekedésnek, ám az rögvest ki is csúszott a kezéből, és a konyhakőnek csapódva éppúgy kondult, miként a ködös temetőben, mohás sírkövek között jajongó lélekharang.

– Várj, kis bolond, segítek – mosolygott a kislányra Cili, amint meglátta, hogy az maga nem boldogul. – Minek hurcolnád egyedül, ha...

Eddig jutott, közben az ajtókilincs felé nyúlt, ám az magától lehajlott, és a következő pillanatban a küszöböt természetes férfi lépte át.

– No mi van, *melkerkéim*⁶, rám bizton nem számítottatok, igaz-e? – harsant a bortól reszelős röhögés, és Cilit két durva kéz máris visszataszította a konyhába. – Azért gyött el hozzátok a Totyó bácsi, mert úgy hírlík, ideje ráncba szedni azt a hazudós pófatokat!

A nyitva hagyott ajtón dermesztő hideg áradt be, a férfi átázott kabátjából mégis esőpára kezdett lengedezni. Áporodott kapadohány és olcsó bor büze áradt Totyóból, fojtogatóvá téve a levegőt.

– Be szépen együtt vagytok, galambocskáim – vigyorgott el Totyó. – No, ezt már szeressük. Jó társaságban az idő is jobban telik, igaz-e?

– Mit keres itt? – nézett egyenesen a hóhemvágány zavaros szemébe Cili. – Hülék...

– Hüléknek végük – sóhajtott megjátszott szomorúsággal Totyó, borostás állát éppúgy gyűrve össze, mint a sírni

⁶ vendégeit kifosztó kéjnő (korabeli tolvajszleng)

készülő gyerek. – Szépen meg fogjuk őket gyászolni így, ahogyan vagyunk, csak előbb...

Csurár Fecska magasra emelt bal karral, görbedt háttal, egymással keresztezett ujjakkal ugrott a férfi felé, miközben torkából hátborzongató hörgés és visítás tört fel.

– *Te del o Del tuke...*⁷

Idáig jutott, mikor Totyó visszakézből irtózatossá pofont kevert le neki. A cigány lány fájdalmas sikollyal zuhant be a Singer alá, fejével csapódva a varrógép vaspedáljára.

– Felkelt mán a nap, piszok boszorka – röhögött a férfi, akinek láthatóan nagy élvezetet okozott a jól sikerült ütés. – Az ördögidnek ilyenkor nincs rajtam hatalmuk.

Fecska kábán nyöszörögve próbált felkelni, ám képtelen volt rá. Cili megkerülte az asztalt, mindvégig szemmel tartva a hóhemvagányt, aki azonban nem törődött vele, inkább az esőtől súlyos kabátot igyekezett lerázni magáról.

– A rossebbe, ez még mindig sajog – morogta közben, rosszkedvű fintorral tapogatva az oldalát, majd Annára ripakodott. – Segítsél mán, te lotyó, hallod-e?! Áll ott, mint a birka.

Blau Anna nem mozdult. Cili közben óvatosan felültette Fecskát, kinek bal halántékán körömfény seb ontotta a vért.

– Ezért a Pitykó megbicskáz – sziszegte a cigány lány. – A béledre fog felakasztani, hogy a tavaszi szelek harangozzanak a lábaddal.

– Lehet próbálkozni – mordult Totyó, bár nem tudni, hogy a szavait Fecskának avagy a pinceajtóig hátráló Annának szánta-e. – Jól mondták a haverek: ti négyen nevelésre szorultok. No, baj egy szál se! Azér' gyöttem, hogy kiokosítsalak benneteket.

– Minket-e? – nyikkant meg váratlanul Mück Mári is, aki a hamuval teli bádogdézsát még mindig úgy tartotta maga előtt, mintha azzal akarná magától távol tartani a férfit. – Aztán miről kéne minket kiokosítani?

⁷ Adjon az Isten neked... (cigány)

– Az úgy van – kezdett a magyarázatba Totyó, csöpögő kabátját a szék támlájára akasztva –, hogy a kalicból szabadult madárka is csak eszetlen röpköd összevissza, nem tanálva helyét a nagyvilágban. El is pusztulna a fene nagy szabadságban, felfalná egy macska, vagy az utcakölkök dobálnák agyon, ha nem akadna egy jótét lélek...

– Ez volna maga? – kérdezte Cili, talpra állítva a még mindig szédelő Fecskát, hogy aztán széket húzzon a cigány lány alá.

– Ahogy csicserged, madárkám – fordult elégedetten a lány felé Totyó. – Látszik, hogy te vagy ebben a tyúkudvarban a legtanultabb rima. Na, persze milyen is legyen egy Pozsonyban kupálódott okleveles ápolónő, akit most éppen Kardos Cecíliaként ösmer a nagyközönség? Vagy inkább szólítsunk Mück Márinak? Ja nem, mer’ azt a nevet csak a hék előtt mutogatod. Nézzed már, hát egészen össze vagyok kavarodva! Asszem inkább a valódi nevedet fogom használni, miként az jó komák között dukál, igaz-e, Hangay Emmácska kisasszony?!

Dermedt csend ülte meg a konyhát, ám nem sokáig.

– Hangaji Emmácska? – rikkantott a szemközt lakó lakatossegéd, Kloiber Karcsi, aki munkába indulván épp az imént engedte be a kapun matató hóhemvagyányt, majd csendesen utánaosont. – Ammeg ki a kórság, az a Hangaji?

Totyó úgy pördült meg, mintha csendörökre, vagy inkább a rimaszombati baltás gyilkosra számítana. Látva azonban a kajla orrú, busa szemöldökű, nyüzüge segédet, felnevetett, majd hatalmas markát a fiú nyakára csapva, magához rántotta és a hóna alá szorította őt.

– Mondták-e mán neked, te kófic, hogy hallgatózni halálos bűn? – kérdezte.

– Halálos? – nyöszörögte a lakatossegéd, sunyin felfelé pislogva a férfira. – A Testámentumban illet csak a gyíkoságra, paráznaságra ragasztottak rá, a hallgatódzásra nem.

– Akkor mostan tanuld meg az én testámentumomat, ami úgy szól, hogy aki kihallgatja a Trombitás Laczi titkait,

az menten elhalálozik – mondta Totyó, kicsivel erősebben szorítva a lakatossegéd nyakát, aki máris lilulni kezdett.

– Hagyja már békén azt a gyereket! – kiáltotta Cili, mire a hóhemvagány tényleg elengedte a Kloiber nyakát.

– Hisz nem bántom én, csak nevelem – tárta szét a karját Totyó, ám mivel az oldalába ismét fájdalom szúrt, gyorsan le is engedte azt. – Békességgel vagyok felé, míg nem fecsegi szerte, amit nem szabad.

– Eszembe’ sincs – ígérte kócos haját igazgatva Karcsi. – Bennem titok meg nem ragad, mer’ ahogy bémegy az egyik fülemen, úgy ki is pottyán mindjárt a másikon.

– Na lássa, Hangay kisasszony, jó cimborák vagyunk mink ezzel a gyerekekkel – ült le Totyó az asztalhoz, bal karját a gyatrán politúrozott felületre fektetve.

– Különben honnan tudja a valódi nevemet? – kérdezte Cili, szakadatlanul a hóhemvagány rút képét vizslatva.

– Mondjuk úgy, hogy megörököltem a Jenőtől – szolt Totyó, miközben tekintetét lassan körbehordozta a lányokon. – A többi nem érdekes. Csak annyi fontos, hogy én vagyok az, aki mindent tud rólatok. És persze az is én vagyok, akinél a titkaitok egészen addig biztonságban lesznek, míg azt csináljátok, amit mondok. Mer’ hogy titeket is megörököltek a Hüléktől!

– Nem hinném – Cili halkán, ám annál vérfagyasztóbb elszánással beszélt.

– Mit mondtál, te selyemribanc? – hajolt előrébb ültében Totyó.

– Tán süket is kend, nem csak birkamód bamba? – csipogta Mária oly vékonyka hangon, mintha eger cincogna. – Nem vagyunk mi senkié se, csak a saját magunké.

– Azt ajánlom, uram – tromfolt rá a lázadásra Blau Anna is, kinek keze akkora erővel fonódott rá a falnak támasztott felmosórúdra, hogy az ujjai egészen belefehéredtek –, méghozzá tiszta szíveimből ajánlom, hogy takarodjék innét, mert ez mostantól a mi portánk, ahová senki meg nem hívta.

– Azt a kutya úristenit a fajtátoknak! – bömbölte Totyó, és talpra szökkenve a zakója alá, a jobb vesetájéka felé tapogatózott. – Még van merszetek visszapofázni? Na, majd gajdeszbe⁸ küldelek én...

Cili matató keze végre rátalált a kenyérszelő késre, ami a spóron hevert. Anna a felmosófát lendítette előre, bár nem igazán tudta, mit kéne vele kezdenie. Márka viszont, aki Totyó mögött állt, nagyon is gyakorlottan emelte magasba a bádogdézsát, felkészülve rá, hogy lapos alját fájdalmas érintkezésbe hozza a hóhemvagány koponyájával. Még Csurár Fecska is megpróbált két lábra állni, ám miután ez nem sikerült, az asztalon heverő szabászollót kapta maga elé.

– Büdös kis *szracskák*⁹ – hörögte Totyó. – Most megkapjátok!

Az előtérbe visszahúzódó Kloiber Karcsi idegesen felvihogott, és két öklét a szája elé szorítva, szemében mohó kíváncsisággal figyelte az eseményeket. Nőverés lesz! Jókör és jobb helyen nem is találhatta volna magát, és ha végül kicsit még be is segíthet, megbosszulva mindazt a vélt vagy valós sérelmet, amit a szoknyás népség eleddig vele szemben elkövetett, akkor ez maga a mennyország.

Totyó rövidre nyesett *bikacsököt*¹⁰ vont elő.

– Melyikötök kéri az első hiriget? – morogta a hóhemvagány. – Úgy kicifrázom...

– Mi ez ván á ribillió?

A német akcentussal kopogó szavak Kloiber Karcsi mögül, a bejárati ajtóból érkeztek. A lakatossegéd ijedtében kislányos hangon felsikkantott, és majdnem ott helyben össze is rogyott. Totyó egész testtel fordult a kérdező felé, maga elé tartva a *bikacsököt*.

⁸ halálba (korabeli szleng)

⁹ kéjnök (korabeli szleng)

¹⁰ Bikák hímveszőjéből készített, többnyire fegyverként használt bot, melybe alkalmanként vas- vagy ólomrudat is tettek. A kor kedvelt alvilági fegyvere volt. Ma kiszárítva, darabolva kutyacsemegeként forgalmazzák.

A szűkös előtérbe két asszony nyomult be. Az elől érkező régimódi, széles, fekete szoknyája vészjóslóan suhogott, már-már a falba préselve Kloiber Karcsit, aki mindent elkövetett, hogy még csak véletlenül se érintkezzen a hölgy ropogósra keményített ruhájával. A mély ráncoktól szabdalt arcú, holtsápadt és csontsovány jelenés mögött természetes nő állt, kezében hatalmas esernyővel, amit odakinn még az asszonya fölé tartott, ám most épp összecukta, majd lerázta azt.

– Ki van mágá itt? – kérdezte, sőt, inkább vakkantotta a matróna, egyenesen a hóhemvagány arcát fürkészsze. Tekintete hasított, mint a saskarom, ében ruhája vállán az esőcseppek tábornoki rangjelzésekként csillogtak. – Mondja mágá név!

– Aztán mégis mi a fittyfenéért... – emelte fel a hangját Totyó, ám a pimasz kérdést befejezni már nem maradt ideje. Az idős hölgy jobbra villámgyorsan mozdult, csontos kezében ezüstfejes sétabot lendült, félelmetes pontossággal találva telibe a hóhemvagány csuklóját. A férfi felüvöltött és elejtette a bikacsököt. Cili biztos volt benne, hogy a hölgy érzékeny idegszálat találhatott el, méghozzá szándékosan, mivel az ütés önmagában cseppet sem volt elég nagy ahhoz, hogy lefegyverezze Totyót.

– Mágá nekem lakóm nem, *detlich*¹¹? – kérdezte, majd Kloiberre pillantott. – És mágának van itten mi dolog?

– Hogy nekem, ténsasszony? – rándult össze a segéd. – Én csak... Csak hallottam, hogy ez a férfi... Hogy a kisasszonyokkal... És gondoltam, segíthetnék. De most már megyek is. Vár a munka, füttyül a gyár, teccik tudni, szóval alászógája!

Kloiber úgy surrant el a hölgy és rendkívül puritán, már-már katonai egyenruhára emlékeztető öltözékben feszítő kísérője mellett, mint egy csapdák közé tévedt kiséger.

– *Also!*¹² – fordult ismét a hölgy Totyó felé. – Beszéljen hát! Vágy tán megkukult?

¹¹ érthető (német)

¹² tehát (német)

– Kukult a rossznyavalya – húzta ki magát a hóhemvagány, még mindig zsibbadt csuklóját dörzsölgetve.

– *Stimmt!*¹³ – biccentett a hölgy, tekintetét a meglehetősen különös élképet mutató, felfegyverkezett lányokon járva. – *Ákkor heraus mit der Sprache!*¹⁴

– Nem mondok én magának semmit, naccsága – recscent Totyó hangja. – Azt ajánlom, hogy faroljon ki innét szépen azzal a másik tehénnel együtt, mer’ ami itt megy, az nem a maga dolga!

– Tehen? – vonta fel jobb szemöldökét a hölgy. – Ilyen szót nem ismerem. *Was ist* tehen, Greta? – pillantott hátra a válla fölött a kísézőjére. Az előrébb hajolt, és az asszonya fülébe súgta:

– *Kuh.*¹⁵

– Áh, so! – mosolyodott el a hölgy. – Áz úr tehát lenni ostoba. *Gut.*¹⁶ Én á szót nem ismer, hoty tehen, de ismer egy másik szót. Úgy mondják, *Schutzmann*¹⁷. Greta, kérem, hívjon ide nekünk egy... Nem, inkább kettő *Schutzmann*.

– Adok én nektek mindjárt olyan hét... – hajolt le a bikacsökért Totyó, ám ujjai még meg sem érinthették a veszedelmes szerszámot, az ezüstfejű sétapálca ismét lecsapott.

A hóhemvagány meglepett hörrenéssel rogyott össze, és a koponyájára mért ütéstől kábán fordult hanyatt. Ekkor, mintha előre begyakorolt koreográfiára tennék, a hölgy oldalra lépett, utat engedve kísézőjének, aki előrenyomulva kissé megemelte a szoknyája szegélyét, majd hatalmas lábával Totyó torkára lépett.

– Há engedi meg – hajolt előre a hölgy, hogy a fuldokló hóhemvagány lassan vörösödő képébe nézhessen –

¹³ helyes, rendben van (német)

¹⁴ ki vele! beszéljen! (német)

¹⁵ tehén (német)

¹⁶ jó (német)

¹⁷ rendőr (német)

mutátkoznék be. Én lenni özvegy Schnallner Antalné, ennek a ház tulajdoná. *Nein!*¹⁸ Tu-láj-do-no-sá.

Totyó mindkét kezét Gréta bokájára kulcsolta, ám a tor-kára nehezedő lábat képtelen volt megmozdítani, így torkából csupán érthetetlen hörgés szakadt fel.

– Tudom, tudom – bólogatott a hölgy. – Ákárja mondáni, hogy örvend á találkozás. Semmi báj, nem kell udváriáskod. Én is örvend, hogy megismer mágá, és jegyez meg fejembe a rándá fizimiskájá örökre. Így lehet biztos, hoty há egyszer még...

– Még egyszer – szólt csendesen Gréta.

– *Was?*¹⁹ – pillantott rá kérdőn özvegy Schnallnerné.

– Úgy mondják helyesen; 'ha még egyszer'.

– Áh, so! Ez mágyár nyelv lenni bonyolult – sóhajtott a hölgy, majd ismét Totyóra nézett, kinek homlokán lilán dagadtak ki az erek. – Bocsásson meg, Herr Tehenes, de nekem lenni német á *Muttersprache*²⁰. Also! Há mágá még egyszer téved be házámbá, vagy settenked környék, nem hívom Schutzmann. Nem, dehogy! Inkább hívom Greta, hogy törje el mágá nyák, reccs! Detlich?

Totyó nyűszített.

– Örül szegény szívem – biccentett az özvegy, és bár az imént még mosolygott, most hirtelen elkomorult, majd hátrébb lépve így szólt Grétához: – Vidd ki szemetet, ne lássám itten többet.

A háztulaj kísérője akkora erővel rántotta talpra Totyót, mintha a barna ruhában törékeny fehércseléd helyett inkább egy hegyi medve rejtőzne. Cili azonnal ráismert a vásárokon és vándorcirkuszokban fellépő erőművészek magabiztos, bár kissé szögletes mozdulataira, így aztán biztosra vette, hogy Gréta valaha éppúgy egy mutatóványos trupp tagja volt, mint szegény tűzhalált halt Gerlice.

¹⁸ nem (német)

¹⁹ tessék? (német)

²⁰ anyanyelv (német)

– Mostán már jólesne kis tea – sóhajtott özvegy Schnallnerné, miután a cselédje Totyóval és annak székéről leakasztott kabátjával távozott. – Tudnának engemet *Fräuleinok*²¹ kínálni meg kicsinyke csésze?

Elsőként Mück Mári tért magához a döbbsent kábulatból. Óvatosan a konyhakőre engedte a bádogdézsát, amit két vékony karjával már egyébként is nehezen tartott, majd kezét a kötényébe törölve a spórhoz sietett.

– Ahogy kívánni tetszik a naccságának – hadarta közben a kis mindenes. – Van itten még parázs, lesz mindjárt tűz is, csak ugye mi olyan fájintosan illatos teával, amihez szokni tetszett, nem szolgálhatunk, mer’ a Hül mama nekünk olyat sohase engedett venni.

– Amíg elkészül, tessék csak helyet foglalni – lépett előre Blau Anna is, zavarában a háta mögé rejtve a felmosófát.

– *Danke*²², gyermekem – fogadta el a kedvességet a szikár hölgy, és sétabotját a szék támlájának támasztva, halk szuszszanással leült. Így került épp szembe Csurár Fecskával, aki még mindig a markában szorongatta a szabászollót.

– Ezt add szépen ide – hajolt hozzá Cili, óvatosan elvéve tőle a hegyes szerszámot. Fecska összerándult, kissé csodálkozva pillantott a leányra, de ujjai engedelmesen szétnyíltak.

– Also – nézett körül Schnallnerné. – Szépen láknák a *Fräulein*.

– Legalábbis igyekszünk, nagyságos asszonyom – mondta Cili, miközben felvette a földön heverő bikacsököt, és az ollóval meg a kenyérszelő késsel együtt a kredenciókba tette azt. – Amennyi rend látszik, az javarészt Mária érdeme.

Nyílt a bejárati ajtó, mire a leányok egyként fordultak a zaj irányába. Az udvarról Gréta lépett be, dühösen rázva magáról az esőt.

²¹ kisasszonyok (német)

²² köszönöm (német)

– Kutya egy idő – mondta, miután kalapját levéve, annak karimájáról vagy félpohárnyi vizet loccsantott a kőre. Cili figyelmét az sem kerülte el, hogy a barna szoknyát friss sár pettyezi majd' derékig: Totyó igazán nagyot eshetett odakinn, hogy így beszennyezte a cseléd ruháját.

– Minden jó, Greta? – kérdezte Schnallnerné, fel sem pillantva.

– Hepciáskodott még kicsit a parasztja, de két ujjá bánta – a medvetermetű nő ezt oly hidegvérű közönnyel mondta, hogy Cilit kirázta a hideg. – Ide nem gyön többé, nagyságos asszony, az biztos.

– Mért ván ez biztos? – emelte meg állát az özvegy.

– Mert végül már sírt – Gréta biccentve köszönte meg a széket, amit Anna néma mozdulattal kínált neki, és csak miután leült, fejezte be a közlendőjét. – Férfi oda soha nem tér vissza, ahol egy nő megríkatta.

– *Meisterhaft!*²³ – biccentett ismét Schnallnerné, végleg lezárva a témát. Közben felforrt a teavíz, úgyhogy Cili és Anna elővették az ütött-kopott szervizt, és fűgén megterítették az asztalt. Sütemény ugyan nem akadt a háznál, de a mély üvegtálba aszalt gyümölcsöt szórtak, a tea pedig – ha csak silány utánzata is volt az Indiákról származó csodás rokonainak – kellemes illattal töltötte be a konyhát.

– Also! – süvöltött elő az özvegy vértelen ajkai közül kedvenc szavajárása, miután Annától átvette és biztos kézzel tartotta apró tányérkán kocogó csészéjét. – Mondják meg nekem mostán, kedves Fräulein, hogyan lesz továbbá élet?

A négy leány közül három kissé ijedten nézett össze. Egyedül Csurár Fecskának akadt kész válasza a tarsolyában, hát ő nyitotta szóra a száját.

– Én még ma veszem a sátorfámat, oszt ahogy Mári mondaná: szer'usz világ.

– Áh, so! – bólíntott a teapárába Schnallnerné, majd a többiek felé fordult. – No és mágácskák?

²³ remek, mesteri (német)

– Mi úgy gondoltuk... – kezdte Anna, ám rögvest el is akadt. – Vagyis Mária meg én azt szeretnénk... Nem is tudom.

– *Die sache hat weder Hand noch Fuss!*²⁴ – nevetett fel az özvegy, ám mielőtt tovább beszélt volna, belekortyolt a teába. Ez hiba lehetett, mivel megborzongott, arcára fanyar kifejezés ült ki, és hegyes orra alatt csak annyit mormolt: – *Der Piß!*²⁵

– Talán ha cukrot tetszik bele... – tolta Mária közelebb a porcelántartót, melyben barnás kristályszemcsék akarták elhitetni, hogy az élet édes is lehet.

– Ez á ház ván enyém – intett körbe Schnallnerné, miután letette a szinte érintetlen csészét. – Én pedig ázt mondom, örül nekem szív, hogy Hülék már vánnák nem. Gonosz, nágyon gonosz emberek voltak, de mit lehetett tenni?! Áz Eugénnel még Greta sem mert ujjat húzkodni.

– Mertem volna én – feszítette ki hatalmas vállait a cseléd. – Asszonyom nem engedte, hogy megsuhintsam ökelmét a lapát boldogabbik végivel.

– Gyilkosság nem jó lenni senkinek – legyintett az özvegy, mint aki szemtelen szúnyogot hessent félre. – Hülék jó helyt vánnák á földnek áláttá, ebbe házbá pedig lákik, áki szeret. Há te ákársz menni – tette ráncos kezét a cigány lány térdére –, áz ván jó, menjél csák, legyél boldog. De áki ákársz márád, ánnák lehet, míg lákbért fizeti.

Cili nyomban érezte, hogy Schnallnerné kijelentése mögött valójában fontos kérdés lapul.

– Tetszik tudni, néni, én még nem döntöttem el, meddig maradok, de Anna és Mária szívesen élnének itt tovább – mondta a hölgynek. – Ami pedig a lakbért illeti...

– Előre, egy egész esztendőre fizetnénk, ha lehet – szólt közbe Anna, és már lépett is Hülné egykori szobája felé, hogy pénzt hozzon a titkos rekeszből.

²⁴ ennek se füle, se farka (német)

²⁵ pisi (német)

– Jól ván, jól! – állt fel székéről a háztulajdonos, és mielőtt botját magához vette volna, még sorra megsimította a konyhában maradt három leány arcát. Bőre száraz, szinte dörzspapír durvaságú és forró volt, mégis gyöngédség áradt belőle. Ahogy Cili a kék szemekbe nézett, hirtelen megértette, hogy az idős hölgy éppúgy rettegett Hüléktől, miként ők.

Blau Anna két százkoronással tért vissza a konyhába, ám hiába nyújtotta a pénzt Schnellnerné felé, ő csupán annyit mondott:

– Mágá most jönni velünk, Fräulein. Csinálunk rendes papír nálám, hogy később semmi vitá ne legyen. Hül-lákás mostántól egy évre csáki máguké. Legyenek benne nágyon-nágyon boldog, Fräulein! *Auf Wiedersehen!*²⁶

Ezzel kilépett az ajtón, ahol a természetes Gréta már nyitott esernyővel várt rá és az izgatottan mosolygó Annára.

A cigány banda este hat óra tájban jött el Fecskaért. A Szerb templom irányából közeledtek, és bár még csak a Szem utcának nevezett keskeny lépcsősoron baktattak fölfelé, máris hallani lehetett a víg zenét, érces hangú éneket.

Csurár Fecska egész nap olyan volt, mint akinek kalocsai paprikát dugtak a hátsójába. Izgett-mozgott, fel-felpattant, számtalanszor körbeszaladta a házat, benyitogatva minden helyiségbe, ahol ugyan dolga nem akadt, de ő azért mégis pakolászott, rendezkedett, olykor meg leverte valamit. Dél körül aztán Márika kimerészkedett az utcára, és miután Totyónak vagy egyéb hóhemvagánynak nyomát sem látta, merész ideával állt elő.

– Korog a hasunk, és nincs itthol semmi ehető. Én általmegyek a Vén Eperfába, onnan lehet hozatni, amit csak megkívánunk.

– Drága multság az, aranyom – figyelmeztette Cili.

²⁶ Vizontlátásra! (német)

– Van pénzünk – rántott vállat a kis mindenés.

– Jobb volna nem szórni a koronákat, különben igen hamar elterjed a híre, hogy itt négy könnyen kifosztható pénz-leány lakik – vélte Anna is.

– Szórásról meg ki beszélt? – Márika szeme könnybe lábadt, amiért ennyire nem fogja a pártját senki, pedig ő titkon már egész halom habos islert képzelt maga elé. – Csak most az egyszer ennénk az Eperfából. A piac, a pék messze van, és veszedelmes volna odáig menni a falnivalóért. Totyó biztos nem tett még le róla, hogy ha kimegyünk, fülön csípje valamelyikünket.

– Veled megyek! – pattant fel Csurár Fecska. – Nem bírom tovább ezt a szagot.

– Szagot? – csodálkozott Cili. – Mégis, mifélt?

– A Hüül-féle dögszagot – köpte oda a cigány lány, hárász-kendőt terítve a fejére. – Tán ti nem érzitek? A falakból árad Hüülék büze, hogy az *o bengá*²⁷ pörgesse őket nyárson ítélet-napig.

Cili látta, hogy képtelenség volna visszatartani a két leányt, a Vén Eperfa vendéglő pedig tényleg közel volt, hát engedett.

Nem is lett a merész vállalkozásból semmi baj. Márika és Fecska alig húsz perccel később tértek vissza, büszkén jelentve, hogy leadták a rendelést. Utánuk fél órával két esernyő alatt vacogó konyhainas zörgetett be, karjukon négy fonott kosarat cipelve, melyekben az étkek alaposan bebagyulálva utaztak, nehogy kihűljenek.

A lakoma fenséges volt, és a hosszú, borongós délután sem fulladt unalomba, mivel Fecska tele hassal tán még kevésbé bírt az izgatottságával, mint addig.

– Merre vakarássza mán azt a bolhás ülepét a Pitykó? – tört ki belőle szinte percenként. – Bizton más *shejnek*²⁸ húzza a fülibe a mézes muzsikáját, engemet meg úgy elfeledett, mintha sohase nem is lettem vóna.

²⁷ ördög (cigány)

²⁸ lány (cigány)

– Beszélsz bolondságokat, te szélkelep – szorongatta meg biztatónan Fecska vállát Cili. – Hisz láttam, hogy nézett rád Pitykó azzal a villogó bogárszemével. Nem volt abban a tekintetben másnak hely, csakis neked.

– Akkor meg hol eszi a kórság? – pattant fel tán ezredszer a helyéről Fecska, hogy aztán máris rémület üljön ki az arcára. – Lehet, hogy baja esett? A Totyó, vagy Jenő egy másik cimborája kést kepezített szegénykém bordái közé, egyenest a szívibe?

– Előbb bicskázta volna meg Pitykó a támadóját, hisz tudod, milyen fürge – legyintett Márika, vágyakozó pillantást vetve egy megkezdett islerre, amivel már sehogyan sem bírt, mivel a többi is inkább kifelé kívánczolt.

– Ammán igaz, hogy az én *shukar shavomnál*²⁹ sebesebb kezű kisprímás nincs az egész Tabánban – nyugodott meg Fecska, hogy aztán nagyot villanjon a szeme. – De akkor mégiscsak egy másik *lubnyi*³⁰ lesz a dologban, hogy a rák egye ki...

Ez így ment egészen hat óráig, mikor is végre meghallották a közeledő banda keltette szép zajokat. Márika mindjárt kapta magát, és kisietett a kapuba. Esernyőre már nem volt szüksége, az egész napos égkönyvezés elapadt, ám olyan hideg volt, hogy látszott a lehelet.

– Vannak vagy százan – rohant vissza a kislány izgatottan. – Nyitottam nekik kaput. Az eleje mán gyűrődik is béfele, de a menet végét nem látni.

– Talán az összes tabáni cigány téged akar? – nevetett Fecskára Anna.

– Akarhat, én nem bánom – mondta a cigány lány, aki hirtelen rettentő komorrá vált. – Engemet akkor is csak az az egy érdekel, akit Pitykónak hínak.

– Ő jár az élen – vigyorodott el Márika. – Meg egy tőpszli kis ember, aki ráadásként olyan kövér, hogy széle-hossza egy.

²⁹ szép, csinos fiú (cigány)

³⁰ kurva (cigány)

– Az a Joszó³¹ – bólított nagyot Fecska. – Ő lesz nékem az apósom, új családom feje. No, akkor én most... – a cigány lány hirtelen megugrott és a szobák felé iramodott, ám még visszaszólt a hökkent lányoknak: – El ne áruljátok, hová bújtam!

Válaszolni már nem maradt idő, mivel a nyitva hagyott bejárati ajtóban alacsony kis emberke jelent meg, aki úgy húzta a nótát, hogy Cili szíve belefacsarodott. A világhíres primás mögött a fia, Pitykó érkezett, kezében szintén hegedű. A harmadik személy magas, szikár, fekete kalapot viselő férfi volt, aki egy felpántlikázott furkósbottal döngette a kövezetet. A Horgony utcai ház udvarára rajtuk kívül még vagy húsz (mert százan azért mégsem voltak) férfi tolakodott be, ők azonban mind a küszöbön kívül maradtak. Legtöbbjük hegedűt cincogtatott, de akadt köztük három nagybögös, sőt, még egy víg cimbalmos is, kinek szerszámát négy legény tartotta a levegőben, hogy egész úton játszahasson rajta.

Mikor a nóta véget ért, Joszó *dad*³² leeresztette a vonót, majd kalapját véve szinte földig hajolt a leányok előtt.

– Legyen áldott e ház, és annak minden lakója – szólalt meg szép hangján. – Akkor hát meggyöttünk.

Cili érezte, hogy Anna és Márika szívük szerint rátestálnák a háziasszony szerepét, és ő sem bánta a váratlan játékot. Abban, hogy itt valami kimondatlan, előre nem tervezett ceremónia zajlik, rögvest biztos volt.

– Örvendünk, hogy megtisztelnek minket, és köszönjük a szép muzsikát, de ennél többet érte nem adhatunk.

Odakinn a húsz cigány néma csendben állt, amit az ablakán kileső Flórián József postaaltiszt bizonyára fenyegetőnek érezhetett, mivel nyomban rendőrért kezdett óbégatni.

³¹ Kováts József Joszó a híres tabáni Mélypince mesteri cigányhegedűse, akitől köztudott volt, hogy inkább hegedült kedvtelésből, mint az uraknak pénzért, 1900-ban az Attila körút 7. szám alatt lakott. Pitykó nevű fia kitalált személy.

³² papa (cigány)

Szerencsére az erkélyéről nézelődő özvegy Schnallnerné rápirított:

– *Stad!*³³

Csend is lett, de csak addig, míg Joszó dad meg nem szólt ismét.

– Az nagy baj ám, drága kisasszonyok, ha többel nem, csak köszönettel tudnak szolgálni. Mi ugyanis azért muzsikáltuk bé magunkat ide, mert ez a legény itt – vonójával Pitykóra bökött – olyan szerelmes, mint tavaszi dongó az első kibomló virágba.

– Ezt igen szépen mondta kegyelmed – Cili hirtelen nem tudta, miként is szólíthatná az öreget, de aztán kivágta magát – primás uram. Akkor hát mutasson rá a legény arra, kinek szívét-lelkét kitenné! Tán ő volna az a szerencsés?

Mikor Kardos Cecília Márikára mutatott, a kis mindenes úgy elvörösödött, akár a cékla. Joszó cigány szeme azonban nagyot villant, és kövér ábrázatán mosoly suhant át, mert igen tetszett neki, hogy ez a szép fehércseléd ilyen ügyesen szövi tovább a játékot.

– Aligha hinném, hogy ő volna a fiam választottja, bár meg kell hagyni, szemrevaló jányka – gazsulált a vén primás, mire Márika vihogva a sarokba menekült, és a partvisok, seprűk, felmosófák mögül lesett kifelé.

– Akkor bizonyára ő lesz az – fordult Cili Blau Anna felé.

– Tévedés – sóhajtott bánatosan Joszó cigány. – Pedig neki is örülne az én apai szívem, de nem. Ez a kisasszony sem azonos az én bolond dongóm virágával.

– Más aligha maradt porondon, csak én – tárta szét megadón a karját Cili, és majdnem felkacagott, mikor látta, hogy Pitykó zavarában a hegedűjét kaparássza.

– Meg ne bántódjék a kisasszony, mert aztat én nem élném túl, de bizony megint tévedni tetszik – szólt Joszó cigány. – Inkább mondja meg végre, hová bújt az én fiam szívének választottja, különben...

³³ hallgass! maradj csöndben! (német)

– Különben erővel muzsikáljuk elő – szólalt meg végre Pitykó is, letéve hegedűjét, hogy helyette a kísérőjük kezéből kiragadott pántlikás furkósbotot ragadja kézbe. – Az pedig csúnya zenebonával fog járni!

Márika és Anna már-már komolyan megijedtek a fenyegető hangtól, meg attól, hogy Pitykó azonnal kopogtatni, zörgetni kezdte a konyha bútorait. Hangay Emma kisaszszony azonban gyerekként sokat hallott a Marosvásárhely környékén élő *kalderás*³⁴ cigányok különös, vad szokásairól, melyek közül a megjátszott (máskor meg véresen valós) leányrablás sem hiányzott, így érdeklődve figyelte az eseményeket.

Pitykó hamarost végzett a konyha átvizsgálásával, és mivel nem lelte a menyasszonyát, a szobák felé indult. Az udvaron ácsorgó zenészek közben méhzümmögésre emlékeztető hangot kezdtek húzni, így kapcsolódva az egyre feszültebb várakozáshoz.

A cigány legény botjával hol a padlót, hol a szobák ajtaját, vagy a bútorokat ütögette, épp csak akkora erővel, hogy az jól hallatsszon, de kárt ne tegyen semmiben. Már végzett Cili és Mári, majd Hülné és Anna szobájával is, ám Feckát még mindig nem találta. Legvégül Jenő egykori hálólhelye következett.

– Jer elő, te asszonynak való, vagy az egész házat szétve-rem – kiáltotta Pitykó, de mivel választ most sem kapott, a furkósbottal nagyot húzott Hülné Jenő ládájának tetejére.

– Hát megtaláltál végre, te málészájú – nyílt fel ekkor a vasalt fedél, és Fecksa úgy pattant elő a *sifonérből*³⁵, miként a vásárokon kapható, dobozba rejtett, rugótestű bohócok. – Hol kódorogtál eddig, hogy a búr hülne rád?

– Téged kerestelek, és most a házamba rabollak – felelte Pitykó, majd karjával szorosán átölelve Fecksa derekát, vitte a lányt egyenest Joszó dad elé. A cigány lány komoly arc-cal meghajolt jövendő apósa előtt, és kezét is akart csókolni

³⁴ rézműves

³⁵ fehérneműs vagy ruhásszekrény, avagy láda

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

neki, de a prímás ezt nem engedte, inkább megsimította fia választottjának arcát, majd hirtelen tust húzott, amit a kinn várakozók követtek.

Újra felzengett a muzsika vad, vérpezsdítő dallama, Pitykóék pedig sorra kivonultak a konyhából. Csurár Fecska utoljára még visszanezett, és mintha a szemében könny csilant volna, de Cili ebben nem volt biztos. A népes cigány banda folytonosan muzsikálva, énekelve tódult ki az utcára, és indult a Vár alatt futó Attila körút irányába, ahol ezentúl Fecska lakni fog.

– Csakhogy elette már őket a fene – kiáltott ki ablakán Flórián József az esti félhomályba. – Rühös banda!

Kardos Cecília a küszöbön állva, a nyitott ajtóban várta meg, míg a távolodó muzsikaszó lassanként elhal. Közben Anna rakott a tűzre, hiszen a konyha igencsak kihűlt, Márka pedig lámpát gyújtott, azzal pótolva a budai hegyek mögé rejtőző nap fényét.

– Gyere mán be, mer’ a végén még meghúlsz, oszt akkor szer’usz világ – kiáltotta a kis mindenés. – Megint lett hely a hasamban, úgyhogy akár vacsorálhatnánk is.

Cili már épp csukta volna az ajtót, mikor a ház repkénynyel futtatott falától egy árny vált el és lépett felé.

– Bocsásson meg, kisasszony, hogy ilyen kései órán zavarom – mondta a férfi, ám a hangjában szemernyi megbánás sem rezdült.

A leány azonnal ráismert a lámpafényben felderengő arcra.

– Ön az, gróf úr?

– Hogy pontosak legyünk, báró, ám ez cseppet sem fontos. Az viszont, hogy beszéljek önnel, higgye el, most mindennél sürgetőbb... Hangay kisasszony.